

Em vaig llevar de bon matí, com solia fer-ho tots els dies laborals. Em vaig dirigir a la cambra de bany i vaig fer tot el necessari per a eixir al carrer ben polit com sempre. Vaig baixar per les escales, ja que l'ascensor estava ocupat; no va ésser molt cansat perquè jo vivia en un tercer pis d'un gran edifici que era al carrer, millor dit al Passeig de Gràcia.

Em vaig encaminar cap a la redacció, deixant darrere la primera boca de metro, per a entrar en la següent.

Com cada matí eixa petita distància em servia per a observar la ciutat, la meua ciutat, la gent, les petites aus i els nens apurant els últims cinc minuts abans d'entrar a l'escola.

Vaig entrar en la redacció, ah!, quin periòdic més antic... Aquest era el més antic de la ciutat, i per ell havien passat tota mena d'esdeveniments. Jo estava molt orgullós de treballar amb tota aquella gent tan meravellosa, des del director, un home d'uns seixanta anys, fins el meu millor amic, en Joan, que era en aquells moments el més jove de tots els treballadors d'aquell periòdic.

Després vaig dedicar unes quatre hores per preparar l'editorial, era ja l'hora de l'esmorzar, i com tots els dies vaig anar amb Joan cap al cafè Paris per poder omplir una mica l'estómac, que estava buit, ja que des del got de llet de les nou del matí, no havia pres res. Com tots els dies i per no desfer el costum, varem demanar un cafè amb llet i una pasta. Varem parlar de temes sense cap importància i varem gastar alguna que altra broma a Lluís, el cambrer del Cafè. Tota la ciutat era com un somni, en ella es forjaven tot tipus d'il·lusions, hi havia, per tant, imaginació.

Va sonar el despertador i mirant a la meua esquerra vaig veure els quatre feixos de llum que es colaven per aquella finestra trencada. Em vaig dirigir a la cambra de bany, com tots els matins era lo primer que feia. Vaig baixar una altra vegada per les escales i quan vaig arribar al carrer em vaig dirigir fins l'entrada de metro, però eixe matí no era com els demás, em vaig adonar de que hi havia alguna cosa diferent, vaig veure com si el món s'hagués alçat més d'hora de lo normal. Aquells nenes que corretetjaven pel carrer anaven units uns als altres amb la cara demacrada i sense deixar escapar un mínim sospir. La gent caminava a tota pressa, i la ciutat prenia un to molt fosc.

Durant una estona em vaig quedar mirant el meu voltant, i a la fi vaig deixar que me s'escapara un crit:

- Què us passa!

La gent continuava passant pel meu costat sense fer-ne gens de cas.

Vaig entrar en el túnel del metro i la gent caminava instintivament. Pujaven i baixaven del metro com veritables automates.

No vaig voler donar-li massa importància i vaig començar a oïr les escales de la redacció. Una vegada dins, no vaig sentir ni una paraula de la gent que estava treballant dins d'aquella enorme sala, només es sentia el teclejar de les màquines d'escriure i algú que altre so- roll, però tots produïts per màquines. Després de preparar els articles per a aquell dia vaig alçar els ulls i a la fi vaig dir:

- No penseu esmorzar, avui?

Ningú va fer el mínim cas de les meues paraules, però per la finestra vaig veure en Joan que m'estava fent senyes. Vam anar a esmorzar tots dos, ja que ningú es va alçar de la seva cadira i tots estaven molt seriosos i treballadors. Una vegada en el Cafè Paris no varem parlar de temes superflus com soliem fer tots els dies, sino que en Joan es va dirigir a mi amb els ulls brillants i amb una veu molt greu digué:

- Jordi, s'ha perdut la imaginació.

Vaig deixar escapar una rialla molt forçada i li vaig dir:

- Joan, estem en 1989 i jo ja tinc 46 anys, m'he casat dues voltes i dues m'he divorciat. I tú vols que jo em cregui que el món s'ha tornat un simple robot?.

Joan va cridar a Lluís a manera de demostració. Lluís va vindre amb el cap molt baix a manera de subordinació, com mai ho havia fet anteriorment. Joan li va dir:

- Hola Lluís, com estàs?

Ell va respondre:

- Molt bé, senyors. Voldriem pendre alguna cosa?

Llavors jo vaig intervindre molt desesperat:

- Com que senyors, Lluís?. Qué no t'en recordes que som amics?

Però ell, sense fer-ne ni cas, va tornar a dir:

- Vol pendre quelcom el senyor?

Ràpidament, en Joan li va dir que ja estaven servits. Vaig acompanyar a Joan fins la seva casa, que quedava molt prop de la meua i al dir-li adéu em va dir:

- Jo no puc viure en aquest món, quan creus qué durarà tot açò?

Va sonar el despertador i durant uns quants minuts em vaig quedar pensat. I sense adonar-me'n vaig dir en veu alta:

- Ah! pensar, acàs sóc jo l'únic que pensa, a part d'en Joan?.

Vaig mirar a la meua esquerra i vaig recordar que tenia que cridar al fuster per a que m'arreglase aquella finestra que ja feia uns quants dies que estava trencada.

Ja feia dos mesos que em trobava en aquella horrible situació. Inclús la premsa, la televisió, la ràdio eren simples robots.

Dos mesos de locura, estava desquiciat.